

Mál nr. 177/2014
M og
V vegna málskostnaðartryggingar fjölskyldutryggingar.

Ágreiningur um gildissvið málskostnaðartryggingar vegna ágreinings árið 2014.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 5. júní 2014 ásamt fylgiskjölum 1-6
2. Bréf V dags. 7. júlí 2014.

Málsatvik.

M fara fram á greiðslu bóta úr málskostnaðartryggingu hjá V, vegna fyrirhugaðs málareksturs gegn Landsbanka Íslands (L). M tóku tvö skuldabréfalán hjá L, annað að fjárhæð kr. 7.500.000 og hitt að fjárhæð kr. 10.000.000 og hyggjast krefjast þess að L endurgreiði þeim allan kostnað vegna lántökunnar, en þar sem L neitar að endurgreiða hyggjast M höfða dómsmál gegn L til að fá dóm um endurgreiðslukröfuna en í raun er um skaðabótakröfu að ræða. M segja að lántakan hafi verið þeim nauðsynleg þar sem L hafi neitað að afhenda þeim andvirði verðbréfaeignar þeirra sem var í vörslu L og hafi L gert það á ólögsmætum hátt. Um er að ræða tvö lán en M voru útgefendur á skuldabréfi í öðru tilvikinu en fyrirtæki þeirra útgefandi í hinu tilvikinu en M í raun í sjálfskuldarábyrgð fyrir láninu. M segja að kostnaður þeirra vegna ofangreindrar lántöku hafi verið mikill og munu þau krefja L um endurgreiðslu kostnaðarins í fyrirhuguðu dómsmáli.

V hafnar bótaskyldu á þeim forsendum að um sé að ræða lánveitingu í tengslum við atvinnu M auk þess sem um sé að ræða ábyrgð sem M hafi tekist á hendur. Þá vísar V til þess að málskostnaðartryggingunni sé ætlað að taka til dómsmála sem venjuleg heimili þurfi að standa í, en ekki sé um það að ræða í þessu tilviki. Þrátt fyrir það býðst V til að greiða helming hámarksbóta úr málskostnaðartryggingunni.

M sætta sig ekki við það og krefjast óskertra hámarksbóta úr málskostnaðartryggingunni komi til þess að þau þurfi að greiða málskostnað í málinu. M halda því fram að það hafi verið krafa L að fyrirtæki þeirra væri aðalskuldari á öðru þeirra tveggja lána sem þau tóku hjá M, en lánið hafi ekki verið notað til reksturs fyrirtækisins heldur til greiðslu á persónulegri skattaskuld. Þá vísar M til þess að ákvæði í grein 47.3 í vátryggingaskilmálum, þar sem segir að málskostnaður í tengslum við atvinnu vátryggðs bætist ekki, beri að skýra þröngt og eigi einungis við þegar lánveitingin lúti með beinum hætti að atvinnurekstri, en það hafi ekki verið raunin í því tilviki sem hér ræðir um. Þá vísar M einnig til þess að fyrirtækið sé einungis lántakandi að öðru þeirra tveggja lána sem um sé að ræða. Þá bendir M á að þau hafi verið aðalskuldarar á öðru láninu og fyrirtæki þeirra aðalskuldari á hinu skv. kröfu L. Ágreiningurinn í fyrirhuguðu dómsmáli varði þó ekki ábyrgðina sem slíka og beri að skýra ákvæði greinar 47.4 í vátryggingaskilmálum með þeim hætti að ágreiningurinn verði beinlínis að lúta að ábyrgðinni sjálfri. Þá vísa M til þess að lántaka eins og sú sem um ræðir hafi ekki verið óvenjuleg á þeim tíma sem lánin voru tekin.

Álit.

M hyggjast höfða dómsmál gegn L til að krefja L um skaðabætur vegna þess að M fengu ekki aðgang að verðbréfaeign sinni hjá L um nokkra hríð. Tjón sitt meta M sem fjárhæð kostnaðar vegna töku lána samkvæmt tveim skuldabréfum. Ágreiningur í máli því sem M hyggjast höfða snýst um skaðabótaskyldu L vegna lántökunnar og hvort L hafi staðið rétt að málum varðandi

viðskipti við M með þeim hætti að varði L skaðabótum. Í ljósi þess að aðalágreiningur M við V snýr að því að M eigi í lagalegum ágreiningi við L um skilyrði skaðabótaskyldu L verður ekki séð að máli skipti á þessu stigi máls hvernig M staðreyni fjárhæð tjón síns og hvaða lánveitingar standi þar að baki. Þá liggur ekki skýrlega fyrir að lántakan hafi verið í þágu fyrirtækisins eða tengist atvinnurekstri M og V hefur hvorki mótmælt né hnekkst þeirri staðhæfingu M að lánin hafi verið notuð í persónulega þágu M. M á því rétt til fullra bóta úr málskostnaðartryggingu sinni hjá V.

Niðurstaða.

M eiga rétt á fullum bótum úr málskostnaðartryggingu sinni hjá V.

Reykjavík 19.8.2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur Lúther Einarsson hrl.

Jón Magnússon hrl.